

Kirli Kan

Kan Bağı Serisi Kitap 7

Türkçe Tercüme

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

İçindekiler

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17

Kirli Kan
Kan Bağı Serisi Kitap 7
Kan Bağı Serileri

Amy Blankenship, RK Melton

Translator: Zekiye Davas

Telif Hakkı © 2012 Amy Blankenship
İkinci Baskı TekTime tarafından yayımlanmıştır
Tüm hakları saklıdır.

Bölüm 1

Craven, Nighthawk ve Tiara'yı kalelerine önden gönderdikten sonra şehrin sokaklarında yürüyordu. Kızın adını Kızılderili'den öğrenmişti. Şu anda birden fazla adrenalin patlaması yaşıyordu... bunlardan biri de uzun zamandır hasretini çektiği çocuğa sonunda kavuşmuş olmasıydı. Craven, kızın bir süre uyanmayacağını bildiği için içindeki aciliyeti bastırdı.

Nighthawk'a, ona zarar verme dürtüsüne kapılmayacağı konusunda güveniyordu... Kızılderili'nin gözlerinde bunu görmüştü ve bu da onu meraklandırmıştı. Zombi olup Gece Yürüyen'e dönüşen bu varlığın neden onun yanında kalmayı seçtiğini anlamaya çalışıyordu. Şimdi ise Nighthawk'ın aslında bir şey ya da birini beklediği sonucuna varıyordu.

İkisi de küçük ve güzel nekromancer'ı korumak istiyordu... her ne kadar farklı nedenlerle de olsa. Eğer o da annesi gibiyse, Craven, Deth'in böyle bir insanla bir çocuk sahibi olmasını yadırgayamazdı. Kardeşinin yaşam enerjisini bu dünyada hissedemiyordu ve onu çocuğunu terk etmiş halde hayal etmek oldukça rahatsız ediciydi.

Nile'in saldıran çocuklarının elinde acı çekişini izlemek ona büyük bir tatmin vermişti. Durdurulmasaydı kısa sürede büyük bir sorun haline gelecekti. Nile bir iblis ustasıydı ve çoktan o dev mezarlığı sahiplenerek büyük bir güç toplamıştı. Düşük sınıf bir iblis bile ordusu yeterince büyüdüğünde baş belası olabilirdi.

Nile'ı en nihayetinde öldüren kişi o olmamıştı belki ama onun yok oluşuna tanıklık edebilmek Craven'a eski iblis savaşlarını hatırlatmıştı. İçini kan arzusu ve üstünlük için savaşma isteği doldurmuştu. Bu kadar güçlü bir duygu onu nadiren ele geçirirdi, ama bir kez ele geçirdiğinde, mutlaka öldürülmesi gereken bir şey bulurdu.

Yarıktaki geçirdiği zaman ise artık yalnızca uçucu bir anıydı. Zaman onu orada asılı bırakmıştı... tıpkı güzel bir gece uykusu gibi. Zamanın geçişini yalnızca yarık açıldığında ve uyandığında hissedebiliyordu. Bunun, ruhları öteki dünyadan çekmeye benzer olduğunu varsayıyordu... ardından gelen aynı kafa karışıklığı ile birlikte.

Gece artık yerini sabaha bırakmıştı, fakat bazı hizmetkârlarının aksine... Craven geceyle sınırlı değildi. Canı isterken birkaç zayıf ustayı ortadan kaldırmak onun için eğlenceli bir meşgale olurdu. Zaten şehri nasıl bir karmaşaya sürüklediklerini şimdiden hissedebiliyordu.

Craven bir binanın yanına yaslanıp etrafı izleyerek anın tadını çıkardı. Burası, yarığın o sessizliğine sürgün edilmeden önce uzun süre yaşadığı aynı dünyaydı ama şimdi birçok açıdan farklıydı. Bu dönem daha sofistikeydi... ama hatırladığından daha vahşiydi. Yeryüzünü kat eden sokaklar birçok sır barındırıyordu... ama dokunduğu her ruhla birlikte onların anılarından bu zaman hakkında daha fazlasını öğrenecekti.

İnsanların sayısı artmıştı ve kendi başlarına şehri mesken tutmuş ruhların sayısı da öyle. Onları evlerin, hastanelerin... her yerde hissedebiliyordu. Yanından yavaşça geçen bir şehir otobüsüne göz gezdirirken, camdan ona bakan bir adamın ruhunu fark etti.

Acaba mezarlıklarda yükselttiği ölümler neden mezar sayısına kıyasla daha az ruha sahipti? Görünüşe göre ruhlar, bedenlerinin öldüğü yerde kalıyor ve artık bir anlamı olmayan bir varoluşu sürdürmeye çalışıyorlardı. Çoğu iblis yalnızca hâlâ yaşayan insanları kullanabiliyor... onların bedenlerine sahip olabiliyor ya da onları kontrol edebiliyordu. Dünyada bu kadar az nekromancer kalmışken, Craven'ın ordusu tamamlandığında devasa bir güce sahip olacaktı.

Zamanın geçişi bir şeyi garantilemişti... ölümlerin sayısı artık yaşayanların sayısına eşitlenmişti, hatta belki de geçmişti. Craven, eğer ölümler bir anda çağrılrsa, kolaylıkla yaşayanları alt edebileceklerinden emindi.

Bu düşüncesini test etmek için, gücünü dalgalar halinde yayarak, henüz bir efendisi olmayan ruhları hissetmeye çalıştı. Temas ettiği ruhlar kendilerini iblislerle çevrili hissediyor, özgürce hareket edemiyor ve çoğu güvenlik alanlarından ayrılmaya korkuyordu.

Craven bir ruh toplayıcıydı... tıpkı Deth gibi. Zayıf iblisleri ve diğer gece yaratıklarını kendi işlerini yapmak için kullanıyordu ama onun kan bağı özeldi. O ya da soyundan biri bir ruha eve dönüş yolu sunduğunda, o anda aralarında bir anlaşma yapılmış olurdu.

Bedenini, ruhları öteki tarafa göndermek için bir geçit olarak kullanabiliyordu ama eğer bir gün onları savaşmak için çağırırsa, yaptıkları

bu anlaşmaya bağlı kalacak ve bu boyuta dönüp onun isteklerini yerine getireceklerdi. Craven, ölülerin ruhlarını uyandırdığında, onlara geri dönüş yolunu bu şartla sunardı... kendisine ait kalmaları koşuluyla.

Bir ruh onun içinden geçerek öteki dünyaya döndüğünde, arkasında bir güç kalıntısı bırakırdı... Craven'in içinde ve her geçişte onu daha da güçlendirirdi. Aynı şey Tiara için de geçerli olacaktı ve Craven, Deth'in bu sırrı Tiara'nın annesiyle paylaşmadığını biliyordu. Kızın saflığı bunun kanıtıydı, belli ki sadece annesinin verdiği eğitimle yetinmişti.

Deth'in sahip olduğu sırlar paylaşılmamıştı ve Craven da bu sırları Tiara ile paylaşmayacaktı. Ruhları öteki tarafa geçirme yeteneğini kullanacak ve genç nekromancer'a ona yardım ettiğini düşündürerek, hepsini kurtarma 'ihtiyacını' anlıyor gibi davranacaktı. Bu, onun insan tarafının getirdiği ölümlü bir düşünceydi.

Başka bir düşük sınıf nekromancer'ın, mesela Nile'in, bu ruhları kendine çekmesine izin vermenin anlamı yoktu. Onları kendine çağırarak sessiz teklifini yaptı. Teklifi şuydu... o, onları diğer iblislerden kurtaracak olan, onların sığınağı ve kabul ederlerse evlerine giden doğrudan yoldu.

Ruhlar birer birer saklandıkları yerlerden çıkmaya başladılar... normal sabah rutinine devam eden yayaların yanından yürüyerek geçiyorlardı. Bazı insanlar onların yakınlığını hissedebiliyor ve içlerini kaplayan garip histen kaçmak istercesine adımlarını hızlandırıyorlardı. Bu insanlar, görmeseler bile, hissettikleri enerjiye karşı daha yüksek bir farkındalığa sahipti.

Diğerlerinden daha cesur olan ruhlar, Craven'in teklifini kabul ederek ona doğru adım atmaya ve bu varoluş düzleminden kaybolmaya başladı, daha çekingen olanlar ise yalnızca uzaktan izliyordu. Craven'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve onları cezbetmek için bir güç dalgası daha yaydı. Aniden, sahiplenilmemiş daha fazla ruh sokakları doldurarak çılgın bir hızla ona doğru akın etmeye başladı.

Craven, binanın duvarına yaslanmış rahat bir şekilde durmaya devam etti, ruhlar hızla bedenine dolarken hiç kımıldamadı. Eğer birileri dikkat etseydi, tamamen rüzgarsız bir ortamda gümüş renkli yumuşak saçlarının yüzünün etrafında dalgalandığını görebilirdi. Ancak içsel olarak, içinde biriken güç, mezarlıklarda oynadığı basit yeni ruhlardan çok daha fazlasıydı.

Bu ruhlar eskiydi ve bu dünyada olmaktan bıkmışlardı... güçlü ruhlar, geçiş yaparken ona güçlerinden bir parça bırakıyorlardı. Craven, Deth'in terk edip ona bıraktığı şeyi... kan bağlarını korumak için bu gücü kullanacaktı. Ruh dalgası sona erdiğinde şehirdeki incelemesine devam etti.

Kötücül bir gülümseme yüzünü süsledi, iblis avcılarını mahalle mahalle takip ederken izlerini sürüyordu. Avcılar bazen bir alanın sınırına kadar geliyor ve sonra nedenini sorgulamadan başka bir yere aramaya gidiyordu, Craven buna neredeyse gülecekti. Bu, karanlık çağlardan beri iblislerin düşmanlarına karşı kullandığı en eski büyülerden biriydi... bir tür itici büyü; davetsiz misafirin yaklaşmak istememesini sağlıyordu.

Avcılar ya çok zekiydi ya da meslekleri gereği inanılmaz derecede aptaldı. Ancak çoğu avcının herhangi bir ekstra duyuşsal algısı olmayan sıradan insanlar olduğu göz önüne alındığında, bu sadece basit bir cehalet de olabilirdi.

Bir tanesinin dövüş tarzını hayranlıkla izlemek için durdu; bu kişi ona Nighthawk'ı hatırlatıyordu... bu insan Kızılderili'nin soyundan geliyor olabilirdi. Yüzünde savaş boyası gibi iblis kanı çizgileri vardı ve büyüü oldukça yüksek kalitedeydi. Craven, bu adamı hatırlamalıydı, korktuğu için değil, merak ettiği için.

Sıkılmaya başlayınca, Craven avcılarının bilinçsizce kaçındığı alana geri döndü. Burası karanlıkla kaplıydı ve toplumun pisliklerinin kaçıp saklanabileceği bir sığınaktı. Bu karanlığın içinde güç bekliyor ve orada yaşam bulan her şeyden besleniyordu. Craven, denizden gelen sisin dolduğu bu karanlığın eşiğinde durup içine baktı ve ardından adımını atarak kendi keşfettiği, kendini olduğundan güçlü sanan enerji kaynağına doğru yürüdü.

Evet, "kendini kandırılmış" bu güç için mükemmel bir tanımlamaydı. Bu güç, karanlıkta yerini sağlam sanıyordu ve Craven ona neredeyse keyifle yaklaşıyordu. Kaldırımında yürürken, duyduğu sessiz acı çığlıklarını ve buna eşlik eden ıstırabı içine çekiyordu.

Karşılaştığı birkaç kadın, ona hasret dolu bakışlar atıyor ama mesafelerini koruyorlardı... neredeyse kaldırımdan düşüyor ya da sırtlarını binaların duvarlarına yapıştırıyorlardı. Erkekler ise farklı değildi, ama onların bakışlarında özlemden eser yoktu. Onlar ona bakarken, neredeyse gözeneklerinden korku ve nefret akıyordu. Craven, uzun zaman önce

ölümlü kadınların onu güzel bulduğunu ve erkeklerin bundan ötürü kıskançlık duyduğunu öğrenmişti. Craven yaşayanlara karşı hiçbir şey hissetmiyordu... nekromancerlar nadiren hâlâ bedenine bağlı bir ruh ya da hâlâ yaşayan bir bedenle ilgilenirdi.

Ne kadar hoşuna gitmese de, Craven artık yaşayanları kontrol eden usta iblisleri bulmak için dikkatini veriyordu. Bunlar hafife alınmamalıydı çünkü orduları gelecekte onun toprakları için de tehdit oluşturabilirdi.

Bir kavşağa geldiğinde, kaldırımın kenarında durup bir süre trafik lambalarını izledi. Derin bir gürültü dikkatini çekti, sabah trafiğinin seslerini bastırdı ve Craven başını o yöne çevirdi. Gözleri yaklaşmakta olan bir dövüşün heyecanıyla parladı. Korkudan inleyen bir insanın sesini takip etti, biliyordu ki bu ses onu hedefine götürecekti.

İki bina arasındaki kısa bir yoldan geçerek bir otoparka çıktı, yoğun bir sis binaların arasında sıkışıp kalmıştı. İnsanlar otoparkın ortasında gevşek bir halka oluşturmuş, belli ki bir tür mücadeleyi izliyordu.

Onlara şöyle bir bakış atması yetti; Craven, bu insanların gölge iblisler tarafından ele geçirildiğini hemen anladı. Ruhları hâlâ yerindeydi ama bedenleri iblisler tarafından ele geçirilmişti. Craven, insanların zayıflıklarına yine içinden başını sallayarak hayıflandı. Ele geçirilmiş insanların arasından süzülerek iç halkaya kadar geldi ve bir gölge iblisin bir insan kadınının ağzından içeriye zorla girişini izlemeye başladı.

Kadın bir etek-cekete giymişti ve eşyaları etrafa dağılmıştı. İblis, bedenine öyle derinlemesine ilerlemişti ki, yalnızca parlayan siyah kuyruğunun ucu dışarıda kalmış, bir ileri bir geri kıpırdıyordu. Craven doğru bir şekilde gölge iblislerin birlikte çalışıp kurban aradıklarına karar verdi... ve görünen o ki, sayıları hızla artıyordu.

Kadının vücudu işgalin etkisiyle şiddetle titremeye başladığında Craven başını hafifçe yana eğerek büyülenmiş gibi izliyordu. Kadın, kaçınılmaz olana karşı verdiği mücadeleyi yavaşça kaybederken, gözleri bir anlığına tamamen geriye döndü ve yalnızca beyazları göründü, ardından tekrar normale döndü... tamamen ele geçirilmişti.

Craven'ın dudaklarında bilmiş bir tebessüm belirdi ve gerçek tehdidin hızla yaklaştığını hissettiğinde gücünü tamamen bastırdı. Binalardan birinin köşesinden uzun ve parlayan bir gölge uzanarak tam gündüz vakti ortaya

çıktı. Tam da Craven'ın düşündüğü gibi... bu bir gölge ustasıydı... fakat gölgelerin de her zaman bir zayıf noktası olurdu.

Gölge, kadının ayaklarının dibinde yoğun bir zift gölü gibi yere yayıldı. Kalın bir şekilde bir süre dalgalandıktan sonra içinden insanı andıran bir şekil yükselmeye başladı. Gölge, formun üzerinden damlayarak nihayet sabitlendi ve koyu tenli, uzun bir adam ortaya çıktı. Craven'ın görebildiği kadarıyla tüm vücudu tamamen tıraşlıydı, yalnızca yüzünde bir Fu Mançu bıyığı vardı.

Gölge ustası kadına doğru yürüdü, siyah diz boyu dashiki elbisesi ve bol charwal pantolonu bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Dashiki'nin yakası kırmızı ve altın renkli iplikle zarif bir şekilde işlenmişti, bu yüzden pek takıya ihtiyacı yoktu, ancak boynunda büyük bir altın madalyon asılıydı ve sol kulağında tek bir altın halka küpe takılıydı.

Kadına bakıp gece kadar kara gözlerini kıstı. "Kime aitsin?" diye sordu gölge ustası, sesi derin ve tok bir baritondaydı.

Kadının ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra sesi düzgün bir şekilde çıkmaya başladı.

"Sana aitim... Efendim," dedi, şaşkın bir ses tonuyla.

"Çok güzel, şimdi kalk ve bana hizmet et."

Kadın, sanki içinde bulunduğu bedene alışık değilmiş gibi, sert ve sarsak hareketlerle yavaşça ayağa kalktı. Bir bakıma bu oldukça doğru bir tanımlamaydı. Bir insan tamamen ele geçirildiğinde, başlangıçta gölge iblis bedeninin en basit işlevlerini bile tam olarak kontrol edemezdi.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu kadın, sesi neredeyse normale dönmüştü ama hâlâ biraz sersemlemişti.

Craven karanlık bir şekilde kıkırdadı, bu ön oyun çoktan canını sıkırmıştı.

Kadına küçümseyici bir ses tonuyla cevap verdi:

"O, senden savunmasız erkekler bulmanı ve onları buraya getirmeni istiyor, böylece onlar da ele geçirilecek ve onun zavallı ordusu büyüyecek."

Kadın ve iblis aynı anda başlarını çevirip Craven'a baktılar. Craven, başını hafifçe yana eğdiğinde ele geçirilmiş insanlar da ona döndüler. Gözleri bir anda griden zifiri siyaha dönerek birkaç saniye içinde tamamen karardı.

Gölge ustası, Craven'a sanki kolay bir avmış gibi bakıyordu ve Craven tekrar gülme isteğine zor da olsa karşı koydu. Ne kadar da az şey biliyorlardı. İnsanlar ona yavaş yavaş yürümeye başlarken Craven sabırla bekledi. İlk el omzuna dokunduğunda Craven başını geriye attı, kollarını iki yana açtı. Bir ruh dalgası bedeninden dışarı fırladı ve insanların içinden geçti... gölge iblisleri ellerinde tutarak ele geçirilmiş bedenlerden çıktı.

Craven, gölge ustasının hakimiyetine girmiş olan insanlar için hiçbir sempati hissetmiyordu... onların gölgelerden kurtarılması yalnızca işgalden arındırılmalarının bir yan etkisiydi. Gölge ustasının, ruhların ona dokunamayacağı insan formunda kalacak kadar akıllı olduğunu fark etti.

"Çok etkileyici bir nekromancer," dedi gölge ustası kalın aksanıyla. "Ama yalnızca kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun."

Craven sırtıttı, "Çok doğru, belki de seni hemen öldürüp bu işi bitirmeliyim."

Gölge ustası göğsünden derin bir homurtu çıkardı ve Craven'a doğru koştu. Craven bir yumruktan sıyrılmak için yana döndü, ardından diğer yana kaçarak ikinci yumruktan da kurtuldu.

"Çok yavaşsın," diye alay etti Craven. İblis bacağını Craven'ın başına doğru savurduğunda, Craven geriye doğru eğildi ve darbe doğrudan üzerinden geçti. Geriye eğilmenin ivmesini kullanarak Craven ellerinin üzerine devrildi ve her iki ayağını birden gölge ustasının çenesine doğru bir takla hareketiyle savurdu.

Craven yere inerken gölge ustası da dengesini yeniden kazanıyordu. Ustanın ağzının kenarından siyah, kalın bir sıvı süzülerek dashiki elbisesinin önüne damladı.

"Demek ki sen de kanayabiliyorsun," diye iğneledi Craven. Gölge ustasının eski formuna dönmekten korktuğu onun suçu değildi. Craven bu iblisi her halükarda yenecekti.

Adam yere tükürdü ve tarif edilemez bir öfkeyle bakışlarını ona dikti. Bu nekromancer'ın onun bölgesini istediğini biliyordu ve asla geri çekilmeyecekti. Kendi kurallarına göre yaşıyordu... geri çekilen bir iblis, ölmeyi hak eden bir iblistir.

"Sana izin vermeyeceğim!" diye hırladı gölge ustası ve tekrar saldırdı. Bu kez Craven geri çekilmedi. İblis kol mesafesine geldiğinde, Craven yumruğunu ileri fırlattı ve iblisin göğsüne gömdü.

İkisi de orada öylece birbirine bakıyordu; birinin yüzünde şok dolu bir şaşkınlık, diğesinde ise kendinden emin bir zafer ifadesi vardı. Craven yumruğunu iblisin göğsünden çekti ve geri adım attı. Geriye, iblisin insan suretinde kapladığı bedende simsiyah bir boşluk kalmıştı.

Kadınlardan birinden bir çığlık yükseldi ve ardından ayak sesleri duyuldu. İnsanlar, gölge ustasını gerçek haliyle göremiyordu, Craven'ı da bir iblis olarak görmüyorlardı. Onların gördüğü, sokakta kavga eden iki adamdı ve biri diğesinin göğsünde kocaman bir delik açmıştı.

Craven alaycı bir şekilde gülümsedi, "Kaybettin."

Gölge ustası birkaç adım sendeledi ve göğsündeki deliğe baktı. Otoparkı derin bir uluma sesi doldurdu ve iblis başını kaldırdığında ilk ruhun o deliğe uçtuğunu gördü. Bedenini garip bir açıyla öne doğru çekti, hemen ardından bir başka ruh daha içeriye zorla girdi. Diğesleri de sırayla onu takip etti, iblisin insan bedenine girip içindeki karanlığa saldırmak için.

Craven, son ruh da içeri girip savaşını verirken memnuniyetle iç çekti. İblis dimdik ayakta, kollarını iki yana açmıştı. Derisi yırtılmaya başladı ve aralıklardan siyah dumanlarla birlikte yumuşak beyaz bir ışık yükseliyordu.

İblis dönüp kaçmaya çalıştı ama hareketleri sert ve sarsak, neredeyse zombi gibiydi ve bu durum Craven'ı bir nebze olsun eğlendirdi.

Usta, başını geriye atarak çığlık attı ve bedeni içten dışa tamamen parçalandı. Çığlık bir anda kesildi ve ince, grimsi siyah bir duman bir an havada süzüldü, ardından sabah sisine karışarak son bir nefret dolu tıslamayla tamamen kayboldu.

Craven kollarını açtı, sanki kucaklanmayı bekliyormuş gibi. Otoparkta dolaşan ruhlar ona döndü ve tekrar bedenine geri çekildi. Son ruh da bu boyuttan yok olduğunda, Craven kollarını indirdi ve gölge ustasının giydiği kıyafetlerin kalıntısına doğru ilerledi.

Eğilerek madalyonu yerden aldı ve otoparkı terk etti. Kaldırıma çıktığında çevresine baktı ve daha fazla insanın etrafta gezinmekte olduğunu gördü.

Yakındaki binaların gölgelerinde birkaç gölge iblis dolaşıyordu... artık bir ustaları kalmadığı için işe yaramaz hale gelmişlerdi. Gölge iblisler, ustaları öldüğünde genellikle fazla tehdit oluşturmazdı, bu yüzden Craven onların nereye gittiğini umursamadı. Sisleri yavaş yavaş dağıtmaya başlayan solgun güneşte madalyonu havaya kaldırdı ve tekrar gülümsedi.

"Günaydın!" diye mırıldandı ve Aztek madalyonunu cebine koyup evine doğru yürümeye başladı. Belki de gölge ustasının taktığı bu madalyonda biraz eğlence bulabilirdi.

Şehirde öyle hızlı ilerliyordu ki, gümüş kanatlı yaratığı gördüğünde yalnızca bir siluet yakalayabilmişti. Adımlarını yavaşlatarak Craven döndü ve tekrar şehrin iç kısmına doğru baktı, düşüncelere daldı. Bu gerçekten ilginçti... tüm kadın Düşmüşlerin bu dünyadan doğar doğmaz alındığını sanıyordu.

*****

Carley, Tiara'yı taşıyan Kızılderili'yi şehrin bir ucundan diğer ucuna kadar takip etmişti ve sonunda dış tepelerdeki karanlık bir malikaneye ulaşmışlardı. Burası ona ürperti veriyordu... belki de dış cephesinde sürünen gargoylle ve iblisler yüzündendi. İçerisi de pek iç açıcı sayılmazdı.

Bir kez daha çoğu canavarın onu göremediğine sevindi. Görseler bile Tiara'nın yaptığı büyü sayesinde ona zarar veremezlerdi. Yine de bodrumdan gelen çılgınlıkları duyduğunda istemsizce irkildi... en azından umuyordu ki bu sesler bodrumdan geliyordu, yerin ta kendisinden değil.

Acı dolu çılgınlıkları duymamaya çalışarak, Carley merdivenlerden ikinci kata çıkan Kızılderili'nin peşinden hızla ilerledi. Eğer Tiara'yı bir işkence odasına götürüyorsa, hemen harekete geçmesi gerekecekti. Onun arkasından odaya girdiğinde Carley durup adamın Tiara'ya sessizce bakışını izledi.

Nighthawk kaşlarını çattı; bir şey hissetmek istiyordu... bir kıvılcım bile yeterdi. Onu ilk gördüğünde içinde bir kıvılcım hissetmişti ama o kadar hızlı geçmişti ki şimdi bunun bir yanılsama olup olmadığını sorguluyordu. Gözleri, Tiara'nın yüzünde ve bedeninde kalan mezarlık toprağına takıldı.

Kızılderili, Tiara'nın kıyafetlerini çıkarmaya başladığında Carley panikledi. "Dur!" diye bağırdı ve ikisinin arasına kaydı fakat Nighthawk hiç tereddüt etmeden doğrudan onun içinden geçti.

“Lanet olsun, insanın yanında bir kovboy lazım oluyor işte böyle zamanlarda,” diye söylendi Carley ve dikkatini Tiara’dan alıp kendisine çekmek için çırpınırcasına hareketler yaptı. Ama sonunda bunun boşuna olduğunu anlayıp durdu.

Aslında PIT’e dönüp Jason ve Guy’a Tiara’nın yerini haber vermesi gerekiyordu, ama Tiara’nın kurtarılacakları zamana kadar hayatta olacağından emin olmadan oradan ayrılamıyordu.

Nighthawk ayağa kalktı, kendi kıyafetlerini de yalnızca belindeki örtü kalana kadar çıkardı ve kızı tekrar kollarına aldı. Banyoya geçip büyük bir bahçe küvetine adım attı, diz çöktü ve küvetin ılık suyla dolmasını beklemeye başladı. Onu bir başkasının kokusundan arındırmak istiyordu. Ayrıca Spinnan ustasının kokusunun hâlâ onun teninde kalmasından da hoşlanmamıştı.

Bedenini gevşeterek zihnini serbest bıraktı, ılık su yükselirken düşüncelerine daldı. Nekromancerlardan nefret ediyordu çünkü onu şimdiki haline onlar dönüştürmüştü... gerçi artık bu nefretini hissedebilmek için bile özellikle odaklanması gerekiyordu. Bu nekromancer diğerlerinden farklıydı... kontrol etmek istemiyordu... kurtarmak istiyordu.

Kollarındaki kadına baktı ve neden onun bedeninin kendisinde hiçbir etki yaratmadığını sorgulamasına gerek kalmadı. Ruhu hâlâ mezarda sıkışıp kalmıştı ve onunla birlikte duygularının çoğu da oradaydı. Ne sevmeye, ne nefret edilmeye, ne de birini istemeye dair bir ihtiyacı kalmamıştı.

Köşe rafta duran şampuanı buldu ve Tiara’nın uzun, gümüş saçlarını nazikçe köpürttü, parmaklarının arasından kayıp giden ipeksi telleri hissederek... Acele etmeye hiç gerek görmeden, onu özenle yıkadı. Uzun zamandır birine zarar vermek dışında kimseye dokunmamıştı.

Kokusundan memnun kalınca, onu duruladı ve küveti boşalttı. Üzerine ve saçlarına birkaç havlu sardı, sonra tekrar yatak odasına geçti ve onu yatağa yerleştirdi. Elinden geleni yapmıştı. Su bile onu uyandırmamıştı, bu yüzden derin bir uykuda olduğunu ve muhtemelen uzun süre uyanmayacağını biliyordu. Doğru korumaya sahip olmazsa bu savaş onun sonu olurdu.

Saçındaki havluyu çıkarıp, Tiara’nın üst bedenini nazikçe kaldırdı ve yıkarken hissettiği başındaki yaraya parmaklarını dokundurdu. İlk

hayatında biraz şifacı... bir şamandı... ve bu yarayı ölümcül olmayacak kadar iyi tanıyordu.

Zihnini derinlere yolladı, neden uyanmak istemediğini... neden bu dünyayı bir süreliğine terk etmeyi seçtiğini anlamaya çalıştı. Küçük mezarlıkta Tiara'nın onunla kurduğu bağı asla kesmemişti ve bu ona zihinsel bağı geri yönlendirme imkânı veriyordu. Eskiden bir nekromancer onunla bağ kurduğunda bu daha çok bir boğaz sıkma hissi olurdu. Tiara'nın bağı ise el ele tutuşmak gibiydi.

Uyurken bile içindeki açlığın yandığını hissedebiliyordu... Craven'ın kan soyundan olmayan tarafı... Tiara, bu çağrıyı derinlerde tutuyor, gizliyordu. Bu açlık, doğal iyileşme sürecini hızlandırmayı teklif ediyordu. Bu, onun yapamayacağı tek şeydi... Tiara'nın ihtiyaç duyduğu enerji ruhundan geliyordu ve onun hâlâ bir ruhu yoktu. Şimdilik uyuması iyiydi, gerçi bu daha yavaş bir iyileşme yöntemi idi.

Nighthawk parmaklarının tersiyle, Nile'in yüzüne vurduğu noktada oluşmuş morluğu nazikçe okşadı. Craven, bir sevgilinin dokunuşunun onu iyileştireceğini söylemişti. Birini sevmek için ruhu olması mı gerekiyordu? Öyle olsa gerek, çünkü gerçek ölümünden bu yana o duyguyu hiç hissetmemişti. Çoğu zaman donukluğun ötesinde herhangi bir duygu hissetmek için kendini zorlaması gerekiyordu.

Onu yastığa dikkatlice geri yatırdı, tam doğrulduğu sırada, eve döndüklerinden beri onu rahatsız eden ruhu omzunun üzerinden süzdü.

"Sen onun ruhusun... değil mi?"

Carley irkildi, Kızılderili'nin onu başından beri fark ettiğini bilmiyordu. Gözlerini ona dikti. Onun bağırışlarını ve öfkesini tamamen görmezden gelmişti... pis herif. Ama sonra yüz ifadesi yumuşadı... bir süre sonra bağırılmayı bırakmıştı çünkü Tiara'ya gösterdiği o nazik bakımı görünce kafası karışmıştı.

Yavaşça öne doğru süzüldü, Tiara'nın yanına gelip yatağın kenarına oturuyormuş gibi yaparak durdu. Artık ondan saklanmanın bir anlamı yoktu... zaten ona zarar veremezdi... ve muhtemelen vermek istemiyordu.

"Birisi bana onun ruhu olduğumu düşünebilir... ama değilim." dedi Carley dürüstçe, Tiara'nın uzun ve temiz saçlarını nazikçe okşarken... hâlâ yaşıyor

olsaydı nasıl hissettireceğini hayal ederek. Ölmüş olmasına rağmen dokunma hissini unutacak kadar uzun zaman geçmemiştir.

"Peki neden onu takip ettin?" diye sordu Nighthawk.

Carley başını kaldırdı ve çenesini meydan okurcasına dikleştirdi, "O benim arkadaşım... güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Nighthawk bu cevabı takdir ederek başını salladı. "Ve Craven'ın büyüü, onun duvarlarının içindeyken bile sana dokunamıyor, öyle mi?"

Bu soru Kızılderili için önemli gibiydi, bu yüzden Carley başını salladı ve arkadaşına baktı, "Tiara sayesinde nekromansi artık bana dokunamaz ya da beni kontrol edemez. Onu bu yüzden seviyorum, lütfen ona zarar verme."

Nighthawk göğsünün içinde bir umut kabarması hissetti. Duygu hızla kayboldu ama tadına bakması bile daha fazlasını istemesine yetmişti. Hayatta tek istediği buydu... bir daha asla bir iblis tarafından çağırılmamak.

"Ona zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Bizimle gelmek onun isteğiydi ve biz bu isteğine saygı gösterdik. Eğer bana inanmıyorsan burada kalabilirsin, uyanana kadar bekleyip kendisine sorarsın." Gerçekten de yalnızca gerçeği söylüyordu... bu, hayattayken taşıdığı nadir erdemlerinden biriydi.

"Peki ona kim zarar verdi?" diye sordu Carley, bunun yanında duran adam olmadığını biliyordu ama Tiara'nın yüzündeki hızla iyileşen morluklar kötü niyetin izleriydi.

"Mezarlıkta savaştığı iblis yaptı bunu. Craven onu ondan kurtardı," diye cevapladı Nighthawk ve pencerenin önündeki sedire oturdu. Evin birkaç camı karartılmamış nadir odalarından biriydi burası. Nighthawk, güneşi hiç sevmiş miydi, hatırlamaya çalıştı... galiba öyleydi.

Nighthawk başını pencereye çevirdiğinde Carley kaşlarını çattı, sanki onu ve sohbeti önemsemiyor gibiydi. "Ve Craven, seninle birlikte olan iblis mi? Bu evi bu kadar çok canavarla kuşatan adam mı? Tiara'nın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Tiara'nın eline uzandı, elinin içinden geçse de... "Peki neden bizi... arkadaşlarını bırakıp bir iblisle birlikte olmayı seçti?"

"Craven ve Tiara kan bağıyla akraba. Craven onun amcası sayılır. Ama Craven'ın gözünde kardeşinin çocuğu, kendi çocuğu gibidir. Bu yüzden ona

asla zarar vermez. Burada bir mahkum değil ve kalmaya zorlanmayacak. İyileştiğinde... eğer gitmek isterse, ben de onunla birlikte koruyucusu olarak gideceğim."

"Sen neden böyle bir şey yapacaksın?" diye sordu Carley. Craven onun akrabasıydı, Kızılderili değil. "Craven mı sana emretti?"

"Hayır, ben artık Craven'ın kontrolünde değilim." diye cevapladı, ona bakmadan. "Ben bir Gece Yürüyen'im ve ruhumu bana geri verebilecek tek kişi o."

Carley'nin ağzı açık kaldı... Gece Yürüyen mi? Bu gerçekten güçlü bir büyüydü. Okuduğu efsane ve mitleri düşündü ve bu kadar kadim yazıların bile Gece Yürüyenlerden nadiren bahsettiğini hatırladı.

Hatırladığına göre, bir Gece Yürüyen, insan hayatında mistik güçleri olan birinin, güçlü bir büyücü tarafından zombi gibi diriltilmesiyle yaratılıyordu. Ama bu, tam anlamıyla bir Gece Yürüyen'e dönüşmenin yalnızca ilk adımıydı.

Çoğu zombiden farklı olarak, kendi güçlerini kullanarak zihinlerini ve kalplerini geri kazanabiliyorlardı. Söylendiğine göre onlar ruhsuzdu, ama bir Gece Yürüyen'in hangi güçlere sahip olduğunu veya sınırlarının olup olmadığını hatırlayamıyordu.

Fakat bir Gece Yürüyen'in ruhunu geri kazanabileceğine dair hiçbir şey okuduğunu hatırlamıyordu. Bu mümkün müydü?

"Ruhun öteki dünyada değil mi?" diye sordu Carley merakla.

"Hayır, mezarıma bağlı." diye cevapladı Nighthawk ve bir anda ruhlar dünyasına geçiş yaptı.

Carley şaşkınlık içinde donup kaldı. Mezarına bağlı mı? Toprağın altında bağlı kalma düşüncesi onu ürpertti. Başını yere eğdiğinde Nighthawk ortadan kaybolmuş olsa da hâlâ odada olduğunu hissedebiliyordu.

Tiara'ya tekrar baktı ve konuşmaya devam ederek konuyu zorlamamaya, ona sessizce istediği mahremiyeti vermeye karar verdi.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>